

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.981 van 9 oktober 2026
in de zaak A. 245.284/IX-10.699**

In zake: het INRICHTINGSHOOFD VAN DE GEVANGENIS VAN HASSELT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karine Van Gulck
kantoor houdend te 2600 Berchem
Deken De Winterstraat 26
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 juli 2025, strekt tot de nietigverklaring van beslissing BC/25-0135 van de beroepscommissie van de Centrale toezichtsraad voor het gevangeniswezen van 24 juni 2025.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 16.375 van 5 augustus 2025 is het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een “memorie van wederantwoord” – versta: een memorie van antwoord – ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Christiaan Lesaffer heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft gevraagd dat de procedure wordt voortgezet.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 oktober 2026.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karine Van Gulck, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Thomas Eyskens, die *loco* advocaat Jürgen Millen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Christiaan Lesaffer heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De beroepscommissie van de Centrale toezichtsraad voor het gevangeniswezen heeft in de bestreden beslissing de volgende samenvatting van de feiten gegeven:

“De beroepscommissie ontving op 29 april 2025 een beroepschrift van het inrichtingshoofd [*thans*: verzoekster in cassatie].

Het beroep is gericht tegen de beslissing van 24 april 2025 van de klachtencommissie van Hasselt met als referentie KC10/25-0021, ‘in de mate dat de klacht tegen regime-beperkingen op een stakingsdag ontvankelijk (en gegrond) werd bevonden’.

[...]

De klacht gaat over het feit dat klager [*thans*: verweerder in cassatie] op 27 januari 2025 tijdens een staking in de gevangenis van Hasselt, geen uur in de buitenlucht heeft mogen vertoeven en geen bezoek kon ontvangen.

Wat betreft het wegvallen van de wandeling, verklaarde de klachtencommissie deze klacht kennelijk ontvankelijk en gegrond, nadat zij op 14 maart 2025 extra informatie opvroeg bij het inrichtingshoofd. De klachtencommissie kende evenwel geen tegemoetkoming toe.

De klacht werd evenwel ongegrond verklaard wat betreft het wegvallen van bezoek.”

Met de thans bestreden beslissing verklaart de beroepscommissie het beroep van het instellingshoofd ontvankelijk maar ongegrond en bevestigt zij de beslissing van de klachtencommissie van 24 april 2025.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. Verweerder is van oordeel dat het instellen van het “administratief beroep” – bedoeld is wellicht: huidig cassatieberoep – “toekomt aan de Belgische Staat – FOD Justitie, vertegenwoordigd door de minister van Justitie”.

4.2. De partijen in een cassatieprocedure voor de Raad van State zijn dezelfde partijen als die welke in het geding waren voor het bestuursrechtcollege waarvan de beslissing het voorwerp uitmaakt van het cassatieberoep. Verzoekster heeft hoedanigheid als procespartij in cassatie, nu zij door de bodemrechter aangemerkt is als procespartij, namelijk als oorspronkelijke verwerende partij voor de klachtencommissie en als appellante voor de beroepscommissie.

4.3. Overigens verklaart verweerder zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad van State “voor wat betreft de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoekschrift”.

De Raad ziet geen reden om de ontvankelijkheid ambtshalve te betwisten.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. Het enige middel, genomen uit de schending van artikel 148 van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ (“basiswet”), luidt:

“1. Artikel 148 Basiswet luidt als volgt: [...]

2. Dit artikel kadert in de beklagregeling die opgenomen werd in titel VIII van de [basiswet].

Het beklagrecht heeft betrekking op beslissingen door of namens de directeur ten aanzien van een individuele gedetineerde, of het verzuim of de weigering om een dergelijke beslissing te nemen binnen een wettelijke of redelijke termijn.

3. Art. 148 van de Basiswet laat een gedetineerde toe een klacht in te dienen wanneer de directeur verzuimt een beslissing te nemen die ten aanzien van hem moet worden genomen binnen een wettelijke termijn of, bij gebreke, binnen een redelijke termijn.

4. Een beslissing die moet worden genomen ten aanzien van een gedetineerde, bedoeld in voornoemd art. 148, is een beslissing die hem specifiek betreft.

5. Maatregelen die moeten worden aangenomen ten aanzien van alle gedetineerden, betreffen geen specifieke gedetineerde en vormen dus geen beslissing die moet worden genomen ten aanzien van een gedetineerde zoals bedoeld in art. 148 van de Basiswet, zelfs als de betrokken maatregelen tot doel hebben de naleving van een grondrecht waarvan elke gedetineerde geniet, te garanderen.

6. Ook feitelijkheden die geen direct verband houden met een dergelijke directeursbeslissing vallen buiten het klachtenrecht.

7. De Beroepscommissie bevestigt in de bestreden beslissing van 24 juni 2025 dat de klacht van de wederpartij ontvankelijk is, hoewel er geen beslissing was genomen door de directeur ten aanzien van de wederpartij die tot gevolg had dat de wederpartij niet kon wandelen die dag en de klacht dus niet kadert in art. 148 Basiswet.

8. Door de klacht ontvankelijk te verklaren en art. 148 Basiswet een draagwijdte te geven die het artikel niet heeft, wordt art. 148 Basiswet door de Beroepscommissie geschonden.”

In de toelichting bij het middel schrijft verzoekster nog:

“Bij het opstellen van de Basiswet in België werd [...] reeds gewaarschuwd voor een te ruime interpretatie van ‘beslissing van de directeur’ zoals in Nederland wordt gebruikt. Het is duidelijk dat men door de duidelijke formulering ‘elke beslissing die door of namens de directeur tegen hem werd genomen’ het toepassingsgebied van artikel 148 Basiswet heeft willen afbakenen.

De verwijzing door de Beroepscommissie naar de rechtspraak in Nederland is dan ook niet opportuun. Integendeel, wanneer men de ruime interpretatie die men aanhangt in Nederland zou volgen, zal net als in Nederland een te groot aantal klachten worden ingediend.”

En voorts:

“De Beroepscommissie vindt een argument om art. 148 Basiswet ruim te interpreteren in de overweging dat in de strikte interpretatie de gedetineerde aangewezen zou zijn op de gewone rechtbanken of de hogere administratieve rechtscolleges om een schending van zijn rechten aan te kaarten.

De Beroepscommissie acht dat ineffectief en verwijst daarvoor naar rechtspraak van het EHRM.

Het aanwenden van andere rechtsmiddelen dan het klachtenrecht is uiteraard geenszins per definitie ineffectief.

De burgerlijke rechter in kortgeding treedt snel en efficiënt op tegen schendingen van subjectieve rechten. Dit rechtsmiddel wordt door gedetineerden regelmatig en met resultaat aangewend in aangelegenheden betreffende hun externe rechtspositie, waarop het klachtenrecht niet van toepassing is.

Redenen van opportuniteit of van praktische aard kunnen bovendien geen schending van de wet verantwoorden. Zij nemen niet weg dat de interpretatie, als zou een maatregel met algemene strekking voor alle gedetineerden onder de toepassing van art. 148 Basiswet vallen, een schending van dit artikel inhoudt.”

Verzoekster onderstreept ten slotte dat het beklagrecht is ingevoerd om een gedetineerde de kans te bieden om te klagen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie in de gevangenis als gevolg van een beslissing van de directie. Het beklagrecht heeft volgens haar geen betrekking op de algemene materiële omstandigheden in de gevangenis, los van een beslissing van de directeur op dit punt ten aanzien van een individuele gedetineerde. Het beklagrecht heeft evenmin betrekking op de uitoefening van algemene rechten die aan elke gedetineerde zijn toegekend, zonder dat er daaromtrent door de directeur een specifieke beslissing ten aanzien van een welbepaalde gedetineerde is genomen. Het recht voorzien in

artikel 79, § 1, van de basiswet om een uur te wandelen in de buitenlucht is een recht dat is voorzien voor alle gedetineerden. Het niet nemen van een algemene maatregel om alle gedetineerden gedurende de staking een uur in de buitenlucht te laten wandelen, is niet gelijk te stellen met het verzuimen om een beslissing te nemen ten aanzien van een bepaalde gedetineerde. De duidelijke formulering in artikel 148 van de basiswet “elke beslissing die door of namens de directeur ten aanzien van hem genomen werd” is niet voor een andere interpretatie vatbaar dan dat het een beslissing betreft die ten aanzien van een specifieke gedetineerde wordt genomen. Door het tegengestelde te beslissen, heeft de beroepscommissie de draagwijdte van artikel 148 van de basiswet geschonden, zo besluit verzoekster.

Beoordeling

6. Artikel 148 van de basiswet luidt:

“Onverminderd de mogelijkheid voor een gedetineerde om zich te richten tot de directie en de Commissie van toezicht, kan een gedetineerde bij de klachtencommissie beklag doen over elke beslissing die door of namens de directeur ten aanzien van hem genomen werd.

Met een in het eerste lid bedoelde beslissing wordt gelijkgesteld het verzuim of de weigering een beslissing te nemen binnen een wettelijke termijn, of bij het ontbreken ervan, binnen een redelijke termijn.”

7. Artikel 79, § 1, van de basiswet verleent de gedetineerde een “recht op [...] dagelijkse wandeling of een andere recreatieve activiteit van minstens één uur in de buitenlucht”.

8. In het geval van een staking van het gevangenispersoneel regelt de wet van 23 maart 2019 ‘betreffende de organisatie van de penitentiaire diensten en van het statuut van het penitentiair personeel’ een minimale dienstverlening. De artikelen 16, 17 en 19 van die wet luiden:

“Art. 16. § 1. In geval van staking neemt het inrichtingshoofd of zijn afgevaardigde onmiddellijk de nodige maatregelen teneinde de dienst te waarborgen overeenkomstig het plan bedoeld in artikel 19.

Hij stelt een lijst op van de personeelsleden die hun intentie bevestigd hebben niet aan de staking te zullen deelnemen. Hiertoe, of tenzij er een behoorlijk bewezen geldige reden is, delen de personeelsleden uiterlijk tweeënzeventig uur vóór het begin van de eerste stakingsdag, en voor elke stakingsdag waarop hun aanwezigheid voorzien is, aan het inrichtingshoofd of zijn afgevaardigde hun definitieve intentie mee of ze al dan niet aan de stakingsdag deelnemen. Onder stakingsdag wordt verstaan elke periode van vierentwintig uur, te rekenen vanaf het uur van het begin van de staking zoals vermeld wordt in de stakingsaanzegging.

In geval van staking met een duur van meer dan één dag waarop dezelfde aanzegging betrekking heeft, delen de personeelsleden, uiterlijk tweeënzeventig uur vóór de eerste stakingsdag waarop hun aanwezigheid voorzien is, aan het inrichtingshoofd of zijn afgevaardigde hun definitieve intentie mee of ze al dan niet aan de staking deelnemen en dit voor elke stakingsdag waarop hun aanwezigheid voorzien is. Zij kunnen hun verklaring tot uiterlijk achtenveertig uur vóór elke stakingsdag wijzigen met uitzondering van de eerste dag, als ze tijdens die stakingsdag wensen te werken en tot uiterlijk tweeënzeventig uur vóór elke stakingsdag met uitzondering van de eerste dag, als ze tijdens die stakingsdag wensen te staken.

Het inrichtingshoofd of zijn afgevaardigde houdt de intentieverklaringen bij en behandelt deze op vertrouwelijke wijze, met als enig doel de dienst te organiseren op basis van de beschikbare personeelsleden op de stakingsdag. Na het beëindigen van het sociaal conflict worden deze gegevens vernietigd.

De personeelsleden die hun intentie om al dan niet aan de stakingsdag deel te nemen niet binnen de voormelde termijnen kenbaar maken, worden geacht niet aan de staking te zullen deelnemen.

§ 2. Ingeval de staking meer dan twee dagen duurt en de lijst van de personeelsleden die niet aan de staking zullen deelnemen de behoeften zoals voorzien in het plan bedoeld in artikel 19 niet dekt, informeert het inrichtingshoofd of zijn afgevaardigde onverwijld de verantwoordelijken van de representatieve vakbonden om aan de situatie te verhelpen. Blijkt dat dit niet tot afdoende resultaten leidt, dan informeert het inrichtingshoofd of zijn afgevaardigde de provinciegouverneur of zijn afgevaardigde, of, in voorkomend geval, de minister-president van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering of zijn afgevaardigde. In dat geval overlegt de provinciegouverneur of zijn afgevaardigde of de minister-president van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering of zijn afgevaardigde met het inrichtingshoofd of zijn afgevaardigde en de verantwoordelijken van de representatieve vakbonden over de schikkingen die hij zal treffen met het oog op een voldoende personeelsbezetting om de diensten te waarborgen overeenkomstig het plan. Deze schikkingen bevatten in het bijzonder het geven van het bevel aan personeelsleden om zich naar hun plaats van tewerkstelling te begeven om er de prestaties te leveren die nodig zijn om de diensten vermeld in artikel 17 te waarborgen.

§ 3. Tenzij er een behoorlijk bewezen geldige reden is, stellen de volgende personeelsleden zich bloot aan een administratieve maatregel, bepaald door

de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, indien zij zich niet aanbieden op hun plaats van tewerkstelling:

1° de personeelsleden die hun intentie hebben medegedeeld om niet aan de stakingsdag deel te nemen;

2° de in paragraaf 1, vijfde lid, bedoelde personeelsleden;

3° de personeelsleden die de provinciegouverneur of de minister-president van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevolen heeft zich naar hun plaats van tewerkstelling te begeven.

De in het eerste lid bedoelde maatregel mag in geen enkel geval het karakter van een tuchtstraf hebben.

De in het eerste lid bedoelde personeelsleden en de personeelsleden die aan de staking deelnemen, ontvangen geen loon voor de duur van de werkonderbreking.

Art. 17. Teneinde de veiligheid en de gezondheid van de opgesloten personen te verzekeren, wordt tijdens de gehele duur van de staking minstens op dagelijkse basis erin voorzien dat elke gedetineerde:

1° de maaltijden ontvangt in voldoende kwantiteit en kwaliteit, in overeenstemming met zijn gezondheidstoestand en waarbij één warme maaltijd op een vast tijdstip wordt bedeeid;

2° de mogelijkheid heeft zijn uiterlijk en zijn lichamelijke hygiëne behoorlijk te verzorgen alsook deze van zijn verblijfsruimte; in geval van een staking van meer dan twee dagen kan de gedetineerde over een periode van één week minstens twee douches nemen;

3° de medische en welzijnszorgen ontvangt die zijn gezondheidstoestand vereist en die zorgen ook blijft ontvangen;

4° de mogelijkheid heeft om minstens één uur in open lucht te vertoeven;

5° de mogelijkheid heeft om in contact te blijven met zijn naastbestaanden:

- dagelijks via briefwisseling en
- in geval van een staking van meer dan twee dagen, minstens één keer per week via bezoek en telefoon;

6° zijn rechten op verdediging kan uitoefenen met inbegrip van de mogelijkheid het bezoek te ontvangen van zijn advocaat;

7° het bezoek van een consulaire of diplomatieke vertegenwoordiger kan ontvangen;

8° in contact kan treden met een vertegenwoordiger van zijn godsdienst of levensbeschouwing;

9° die door een rechtbank is vrijgesproken of anderszins gemachtigd is het grondgebied te verlaten, de penitentiaire instelling daadwerkelijk kan verlaten.

Art. 19. § 1. De Koning bepaalt het model van een plan dat de prestaties en maatregelen vastlegt die door de personeelsleden van de gevangenen dienen geleverd en genomen te worden teneinde de essentiële diensten te waarborgen zoals bepaald in artikel 17.

§ 2. Over de uitwerking van dit plan wordt voor elke gevangenis overleg gepleegd in het overlegcomité bedoeld in het ministerieel besluit van 29 juli 1987 houdende oprichting van de basisoverlegcomités voor FOD Justitie en aanduiding van hun voorzitters.

§ 3. Indien het bevoegde overlegcomité niet binnen drie maanden na de inwerkingtreding van deze afdeling een dergelijk operationeel plan neerlegt, hetzij omdat het geen beslissing genomen heeft, hetzij omdat er geen overeenstemming binnen het comité werd bereikt, bepaalt de minister de prestaties en maatregelen zoals bedoeld in paragraaf 2, na overleg in het bevoegde overlegcomité.”

9. Het recht van de gedetineerde op een dagelijkse wandeling in de buitenlucht is deel van de minimale dienstverlening bij een aangezegde staking. Op het inrichtingshoofd rust aldus de plicht om in het geval van een aangezegde staking op basis van het plan bedoeld in het aangehaalde artikel 19 van de wet van 23 maart 2019 de nodige maatregelen te nemen teneinde de essentiële diensten, waaronder deze wandeling, te waarborgen en de gedetineerden die daar recht op hebben, de mogelijkheid te bieden om tijdens de duur van de stakingsdag “minstens één uur in de open lucht te vertoeven”.

10. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan en zonder dat hierover tussen de partijen betwisting bestaat, blijkt:

- dat er van 26 januari 2025 ingaand om 22.00u tot 27 januari 2025 eindigend om 22.00u, een 24-uurstaking was in de gevangenis te Hasselt die was aangezegd;
- dat de dagdienst tijdens die periode aan de vereiste minimumbezetting voldeed;
- dat verweerder niet de mogelijkheid kreeg op 27 januari 2025 om minstens één uur in open lucht te vertoeven.

11. Volgens verweerder, hierin gevolgd door de beroepscommissie, is de omstandigheid dat hem op de stakingsdag de wandeling werd ontzegd een beslissing die door of namens het inrichtingshoofd ten aanzien van hem werd genomen dan wel een verzuim of de weigering dergelijke beslissing te nemen, zoals bedoeld in artikel 148 van de basiswet. Die beslissing of dat verzuim is dus vatbaar voor beklag.

12. Volgens verzoekster gaat het om een algemene maatregel ten aanzien van alle gedetineerden en is zulke maatregel niet beklagenswaardig in de

zin van voormeld artikel 148, dat enkel ziet op specifiek ten aanzien van de gedetineerde geïndividualiseerde beslissingen.

13. Ook de Raad van State heeft aangenomen, namelijk in zijn arrest nr. 260.798 van 26 september 2024, dat enkel beslissingen die specifiek ten aanzien van een gedetineerde worden genomen beklagenswaardig zijn in de zin van artikel 148 van de basiswet, terwijl maatregelen die genomen moeten worden ten aanzien van alle gedetineerden, ook al zijn ze bedoeld om de eerbiediging van een grondrecht van de gedetineerde te waarborgen, niet vallen onder het regime van artikel 148 van de basiswet.

14. Ondertussen heeft het Grondwettelijk Hof evenwel in zijn arrest nr. 39/2026 van 2 april 2026 het volgende geoordeeld:

“B.8.2. Zoals in B.2.2 is vermeld, is de beklagprocedure opgevat als een vorm van ‘positieve discriminatie’ van gedetineerden op procedureel vlak die wordt verantwoord vanuit de eigenheid van de detentiesituatie.

B.9.1. In het licht daarvan is het in het geding zijnde verschil in behandeling niet redelijk verantwoord. Uit niets blijkt dat de nood aan een aan de detentiesituatie aangepaste vorm van rechtsbescherming wezenlijk verschilt naargelang de gedetineerde zich gegriefd ziet door een beslissing die door of namens de directeur ten aanzien van hem is genomen of door de wijze waarop die beslissing wordt uitgevoerd. Integendeel, in beide situaties bevindt de gedetineerde zich in dezelfde kwetsbare positie en heeft hij een gelijkaardig belang bij het doen gelden van zijn rechten.

Doordat de uitvoeringshandelingen niet vatbaar zijn voor beklag, moet de gedetineerde bovendien voor, minstens in zijn hoofde, vaak samenhangende zaken een beroep instellen bij zowel de klachtencommissie als de gewone rechter. Rekening houdend met het feit dat een gedetineerde zich in een kwetsbare positie bevindt, vormt dat een onevenredige last. Voor de gedetineerde die zowel de beslissing die door of namens de directeur is genomen als de uitvoering ervan betwist, heeft de in het geding zijnde bepaling immers als gevolg dat hij twee afzonderlijke procedures moet voeren, met verschillende termijnen en vormvereisten, waarbij alleen de procedure bij de klachtencommissie en in beroep bij de beroepscommissie specifiek aangepast is aan de detentiesituatie. In een zaak voor de gewone rechter is bovendien niet in dezelfde mate een snelle uitspraak gewaarborgd als in een zaak voor de klachtencommissie.

Weliswaar kan de gedetineerde zich vaak kosteloos laten bijstaan door een advocaat, maar dat volstaat op zich niet om het onevenredige karakter van de last weg te nemen.

B.9.2. De toelichting bij de in het geding zijnde bepaling doet niet anders besluiten. Daarin wordt, zoals uit de in B.3.2 geciteerde passages uit het eindverslag van de commissie-Dupont blijkt, slechts verduidelijkt dat voor de in artikel 148 van de Basiswet gebruikte formulering is gekozen omdat die garandeert dat, enerzijds, een ruim beklag mogelijk is, maar, anderzijds, feitelijk handelen en nalaten dat niet in relatie staat tot een beslissing van de directeur en incidenten buiten de formele beklagprocedure blijven. Noch in die passages, noch in een andere tekst wordt ingegaan op feitelijk handelen en nalaten dat wel in relatie staat tot een beslissing van de directeur, zoals het handelen dat ter uitvoering van die beslissing plaatsvindt.

B.10. In de interpretatie die het verwijzende rechtscollege eraan geeft, is artikel 148, eerste lid, van de Basiswet bijgevolg niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.11. De in het geding zijnde bepaling is evenwel voor een andere interpretatie vatbaar.

Artikel 148, eerste lid, van de Basiswet kan zo worden geïnterpreteerd dat de gedetineerde eveneens beklag kan doen over de wijze van uitvoering van de beslissing die door of namens de directeur ten aanzien van hem werd genomen.

In die interpretatie is artikel 148, eerste lid, van de Basiswet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.”

15. Het Grondwettelijk Hof moest in de aangehaalde zaak een antwoord geven over het verschil in behandeling van een beslissing van de directeur ten aanzien van de gedetineerde en de wijze van uitvoering van die beslissing, hetgeen een andere feitelijke situatie is dan die waarover de Raad zich thans moet uitspreken.

16. Niettemin rijst de vraag of eenzelfde redenering ertoe moet leiden om af te stappen van een interpretatie van artikel 148 van de basiswet die een verschil in behandeling ziet tussen een zuivere geïndividualiseerde maatregel en de toepassing van een maatregel die ten aanzien van alle gedetineerden wordt genomen, maar die een weerslag heeft op de eigen detentiesituatie van de betrokkene.

Overigens valt op te merken dat in de huidige zaak de klacht van verweerder niet is gericht tegen het in artikel 19, § 1, van de basiswet bedoelde plan van de minimale dienstverlening van de directeur als zodanig, maar wel tegen het uitblijven van een maatregel met betrekking tot zijn wandeling op de dag van de staking als bedoeld in artikel 17, 4°, van de basiswet.

17. Er is reden het Grondwettelijk Hof hierover te ondervragen.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. Aan het Grondwettelijk Hof wordt de volgende vraag voorgelegd:

Schendt artikel 148, eerste lid, van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat beklag kan worden gedaan over een formeel geïndividualiseerde beslissing die door of namens de directeur ten aanzien van de gedetineerde genomen wordt – of het verzuim of de weigering daartoe – en niet tegen een maatregel die ten aanzien van alle gedetineerden wordt getroffen, maar formeel niet ten aanzien van zijn persoon, alhoewel die maatregel ook de eigen detentiesituatie van de gedetineerde raakt?

3. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aan te wijzen lid van het auditoraat ermee, na de ontvangst van het antwoord van het Grondwettelijk Hof op de prejudiciële vraag, het onderzoek van de zaak voort te zetten.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verwerende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken op negen oktober tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Jurgen Neuts,	staatsraad,
Jim Deridder,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren